

[Tinning]

skriver i selve lovteksten eller ej, at det sociale udvalg skal søge at skabe de nødvendige betingelser for, at barnet senere kan komme hjem, men vi stemmer dog gerne for, at det står der, også selv om det for så vidt kan være en selvfølgelighed.

Ændringsforslag nr. 2 skal jeg heller ikke sige meget om, ud over at det stemmer vi også for. Vi mener, det er klart, at forældrenes retssikkerhed må styrkes så meget som muligt, og vi ser det som et led deri, at man giver advokatbistanden hele vejen igennem, indtil sagen er færdig.

Ændringsforslag nr. 3 fra fremskridtspartiet forekommer det mig at der er nogle problemer i, for hvis man forestillede sig, at det blev realiseret, kunne man udmærket forestille sig en situation, hvor byretsdommeren – efter at der næsten var passeret 48 timer – mente at kunne se, at dette var en sag, som skulle op i det sociale udvalg inden fem dage. Hvis jeg ikke helt har misforstået det, ville det betyde, at der er tre dage, fra den besked kommer, og det synes jeg mildt sagt ser lidt mærkeligt ud, for nu at sige det forholdsvis pænt. Jeg kan heller ikke se, at der er nogen større grund til at ændre de 7 dage til 10 dage, så efter at vi sådan har overvejet lidt frem og tilbage, finder vi, at det væsentligste indhold er, at der sker en styrkelse af byretsdommerens placering i denne slags sociale sager, og det vil vi ikke være med til alt i alt.

Det sidste ændringsforslag, det fra de konservative, skal jeg heller ikke sige meget om. Det handler jo om, at man i København skal have nogle særlige frister. Vi mener ikke, det kan være rigtigt, at man har forskellig retsstilling, alt efter hvor i landet man måtte bo.

Så skal jeg sige noget om vore egne ændringsforslag, og jeg skal selvfølgelig beklage, at de ikke er fremkommet noget før, men der er så meget at lave, hvad en del andre formentlig også er klar over.

Indledningsvis vil jeg godt sige i anledning af hr. Taanquists bemærkninger, at det er ikke sådan, at vore ændringsforslag går ud fra den antagelse, at der er en modsætning mellem barnet og de sociale myndigheder, eller at de sociale myndigheder er barnets modpart. Det står der i øvrigt heller ikke nogen steder. Nej, det, vi går ud fra, er, at der ikke automatisk er overensstemmelse, at der altså kan tænkes tilfælde, hvor der er tale om

forskellige interesser. Det handler jo om, at selv om man skriver, at det drejer sig om hjælpeforanstaltninger, og selv om også socialministeren gentagne gange gennem besvarelser af spørgsmål, der er stillet i udvalget, har understreget, at dette er hjælpeforanstaltninger af hensyn til barnet, kan man udmærket forestille sig hjælpeforanstaltninger fra det sociale udvalg, som ikke opleves som hjælpeforanstaltninger. Man kan også forestille sig fjernelser, som ikke er rimelige i forhold til barnets oplevelse af situationen. Det, vore ændringsforslag sigter på, er sådan set først og fremmest at gøre opmærksom på, at der ikke automatisk er sammenfald mellem de interesser, forældremyndighedens indehaver og barnet har, og heller ikke mellem de interesser, barnet og de sociale myndigheder har, og det må betyde, at vi sørger for, at barnet eller den unge får en selvstændig retsstilling, præcis som voksne har det i en hel masse sager af samme slags. Det afgørende i vore ændringsforslag er netop at sige, at det må være sådan, at barnet eller den unge – som jo er den, der bliver tvangsfjernet – får noget, der ligner retsmæssig sikkerhed i denne type sager.

Når en del ordførere har bemærket, at aldersgrænsen på 10 år er meget lav, vil jeg godt sige, at i princippet mener vi sådan set ikke, der burde være nogen aldersgrænse. Jeg er da enig i, at der også kan være problemer ved 10 år og også ved at sætte en endnu lavere grænse. Men jeg vil godt understrege, at hvis det, det drejer sig om – og det gælder i forhold til bemærkningerne både fra hr. Askjær Jørgensen og fra fru Lone Dybkjær – er aldersgrænsen, så mener jeg i hvert fald, vi burde give os selv mulighed for at diskutere, hvordan vi så kan styrke børnenes retssikkerhed i de her tilfælde med en aldersgrænse på 12 eller 15 år. Det er klart, at vi hellere ser en begrænset styrkelse af børnene eller de unge, end at man alene indskrænker sig til at nedstemme vore i øvrigt ganske udmærkede ændringsforslag. Og hvis vi kunne få en diskussion om disse ting, mener jeg også, der kunne være grund til at diskutere nogle ting, som overhovedet ikke bliver berørt af dette lovforslag.

Det drejer sig først og fremmest om samtykket. Det er jo sådan, at kun hvis det er forældremyndighedens indehaver, der modsetter sig en tvangsfjernelse, bliver der tale